

LAKATOS DEMETER (1911–1974)

Tavasszal

Szeretem a mezűket iárium
 haidanfűnd és mezuitláb,
 lonbosz haiomban iácodik
 napfíni és a délibáb.
 Víz harmatos virágakal
 Já csokor a kezembe,
 húza pacsírtá nótiát
 sutunba a fülembé.

Tavaszal csábít a patak
 pasztor leáni is el ámit,
 mikor inekel hacászand
 és musuiagva kacsint:
 pasztor szültülget a lútűnd
 patak csendben fohjagat,
 tráktor húza a notáiat
 déttáblába szántagat.

Szeretem a tavaszt mindig
 és halgosom a leányakat,
 mikar szedik inekelve
 zürdüben a virágat.
 Virágakal a haikbon
 a szemeik fimelnek,
 mind a mesek országaban
 tünderekel szemilnek.

Szabó János

Szabó Jánosnak a hírit
 Történelem nem üszméri,
 Remélem, hogy minden magyar
 Moszt megtudja, ki eléri.

Felcsavart nagy bajuszakval
 Fejír luván mindig járt,
 Ű volt csángók kapitánya,
 Szabó János, míg meghalt.

Nem vult császár, nem vult király,
 MagyareMBER egy darab vult,
 Reszketett a föld hul lípett,
 Úgy hallottam a vénektül.

Egyelőre a mi falunk
 A nevit büszkén viseli,
 Szabófalván minden buba
 Száz bő évek után nevezi.

Vót a csángók vezetűje
 A szíp Moldva tájain,
 Szarkantyús sarut Ű viselt
 Télbe-nyárba lábain.

Ötszáz esztendű nem játék,
 Mük megórizzuk a nevit,
 Szabad szívűnkbe bennűnk marad
 Mai napig a magyar hit.

Zavaros századok folyamán
 Szabófalva büszkén áll,
 Itt Moldova szivében
 Mint egy gyönyörű virágszál.

Kedves Domokos bácsi

Domokos Pál Péternek

Bocsásond meg, gyirend írak,
 érty maga helyzetet:
 meg holt anyám, árva vagyok,
 kell halny a hegyeket.
 Kis korámbul árva vultam,
 apám meghult rázbelbe,
 harcat vittem pulickáirt,
 mint szolgál, idegenbe.
 Hála istenek jól vagyok,
 neky kezdett főny bor,
 mégis magának is írny
 el került talán a sor.
 Hogy míg viszi az életvel?
 Egissigivel hogy áll?

Maga él vagy száz esztendűt,
 Nem iszik és nem pipál.
 Mikor míg jön hozzám felé?
 Nyáron hollottam, míg járt.
 Nekem vágyam Budapesttül
 Örökre, hiszem, elzárt;
 Azt hiszem, meg fogok halny,
 A lábam oda nem lép.
 Azt mondja az egész világ:
 Fővárosuk dorsa szíp.
 Mit csináljak? – ez az élet,
 Ebben a századba élünk:
 Úgy meg átkozott o sorsunk,
 hogy egy másiktul félünk

Egy nép

Egy nép nagyond nehezen pusztul el,
 Akár ky lenne, nép nem burján-szál.
 Tudja az, ki burjánt pusztít, pusztít,
 Tépi, vágja, de újból kyvirít.

Csepp eszü jut már minden gyökérnek,
 Virágnak, burjánnak és szülúnek,
 Ha nincsen esü, úgyis fejlődnek
 Nap feli nirkütül is emelkednek.

Egy nép, mind műk, tudjuk, nem burján-szál,
 Ha nem jut elúre, okkor már áll,
 És lehet dorsa hátra maradny,
 Ez nem elenty, hogy kezd pusztulny.

Igaz, hitvány nép nem emelkedik,
 De évrül évre mind szaparadik,
 Neve, se moga, soha el nem vesz,
 Meddig a nop-vilá füldend míg lesz.

Úgy a csángú níp is létezik,
 Igaz, hogy hátra-feli fejlődik,
 Mosztisz maradt a szigín abba,
 Ippen, tizenegyedik századba.

Az a szipsíg mu míg létezik,
 Mind a fileszek úgy szaparadik;
 Akár-milen nehézségbe akad,
 Ű mindig magyar érzisvel marad.

A csángú nípisz nem egy burján-szál,
 Századok folyomán, míg büszkénd áll
 Barlangjába, sehogy sem fejlődik,
 És primitív módond létezik.